

אַתָּה מוֹצֵא עֲנוּתָנוּתוֹ: דָּבָר זֶה כָּתוּב
 בַּתּוֹרָה: וְשְׁנוּי בַּנְּבִיאִים: וּמִשְׁלָשׁ
 בְּכַתּוּבִים: כָּתוּב בַּתּוֹרָה כִּי יִי אֱלֹהֵיכֶם
 הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדָנִים הָאֵל
 הַגָּדֹל הַגָּבֹר וְהַנּוֹרָאִי אֲשֶׁר לֹא-יִשָּׂא
 פָּנִים וְלֹא-יִקַּח שָׂחָד: וּכְתִיב בַּתּוֹרָה עֲשֵׂה
 מִשְׁפָּט יְתוֹם וְאַלמָנָה וְאַהֲב גֵּר לְתַת לוֹ
 לֶחֶם וְשִׁמְלָה: שְׁנוּי בַּנְּבִיאִים דְּכִתְיִב כִּי
 כֹה אָמַר דָּם וְנִשָּׂא שִׁכְן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ
 מְרוֹם וְקָדוֹשׁ אֲשֶׁכּוֹן וְאַתָּה-דָּכָא וְשִׁפְלָה
 רוּחַ לְהַחְיֹת רוּחַ שְׁפָלִים וּלְהַחְיֹרֵץ לֵב
 נִדְכָּאִים: מִשְׁלָשׁ בְּכַתּוּבִים דְּכִתְיִב
 שִׁירוּ לַאֲלֹהִים וּמְרוּ שְׁמוֹ סְלוּ לְרֹכֵב
 בַּעֲרֻבוֹת בֵּיהּ שְׁמוֹ וְעֲלוּ לִפְנָיו: וּכְתִיב
 בַּתּוֹרָה אֲבִי יְתוֹמִים וְדִין אֲלֵמְנוֹת אֱלֹהִים
 בְּמַעֲוֹן קָדְשׁוֹ: יְהִי יִי אֱלֹהֵינוּ עֲמָנוּ כְּאֲשֶׁר
 הָיָה עִם-אַבְתִּינוּ אֶל-עֲזָבָנוּ וְאֶל-יָטָשָׁנוּ:
 וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם
 הַיּוֹם: כִּי-נָתַם יִי צִיּוֹן נָתַם כָּל-חֲרֻבְתֶּיהָ
 וַיִּשֶׁם מִדְּבָרָהּ כְּעֶדֶן וְעַרְבָתָהּ כְּגִן-יִי שְׁשׁוֹן

קלט

ומירות ליום השבת

אכבם בו לבי כבורית. ואתפללה אל אל ערבית ושחרית
מוסף וגם מנחה הוא יענני: חות סוף

שמרו שבתותי. למען תינקו ושבעתם. מזיו ברכותי. אל
המנוחה בי באתם. ולו עלי בני. ועדנו מעדני.

שבת היום ליי: לעמל קראו דרור. ונתתי את ברכתי.

אשה אל אחותה לצרור. לגלות על יום שמחת. בגדי שש

עם שני. והתבוננו מזמני. שבת היום ליי: ולו עלי מהרו

את המנה. לעשות את דבר אסתר. וחשבו עם הקונה.

לשלם אכול והותר. בטחו בי אמוני. ושתו יין משמני.

שבת היום ליי: ולו עלי הנה יום גאלה. יום שבת אם

תשמרו. והייתם לי סגלה. לינו ואחר תעבורו. ואז תחיו

לפני. ותמלאו צפוני. שבת היום ליי: ולו עלי חוק קריתי.

אל אלהים עליון. וחשב את נותי. בשמחה ובהגיון.

ישורו שם רנני. לוי וכחני. ואז התענג על יי: ולו עלי

דרור יקרא לבן עם בתי. וינצרכם כמו בבית. נעים שמכם

ולא ישבת. שבו ונחיו ביום שבת: דרוש נוי ואולמי.

ואות ישע עשה עמי. גטע שורק בתוך ברמי. שעה שועת

בני עמי: דרוך פורח בתוך בצרה. וגם בכל אשר גברה.

נתין צרי באף ועברה. שמע קולי ביום אקרא: אלהים

הן במדבר הר. הדם שטה ברוש תדחר. ולמזהיר ולמזהר.

שלומים הן כמי נהר: הדור קמי א קנא. במוג לבב ובמגנה.

ונרחיב פה ונמלאנה. לשוננו לה רנה: דעה חכמה לגפשה.

והיא כתר לראשה. נצור מצות קדושה. שמור שבת קדשה:

שבת היום ליי. מאוד צחלו ברנני. וגם הרבו מעדני

אתו לשמור כמצות יי: שבת היום ליי מעבור דרך

וגבולים. מעשות היום פעלים. לאכול ולשתות בהלולים.

זה היום עשה יי: שבת היום ליי ואם תשמרו זה ינצרה ברכת.

אתה ובנה וגם הבת. וקראת ענג לשבת. אז התענג על

יי: שבת היום ליי אכול משמנים ומעדנים. ומטעמים הרבה

מינים. אגוזי פרך ורמונים. ואבלת ושבעת וברכת את

יי: שבת היום ליי לערוך השלחן לחם חמודות. לעשות היום

שלש סעודות. השם הנכבד לברך ולהודות. שקדו ושמרו
ועשו בני: שנת היום לוי

ה' דבון וכו'. לור משלו אכלנו וכו' תמלא זמירות לליל שנת:
יה דבון חונד צור משלו אכלנו חישט לו פידען זייטע קל"ו.

זמירות למוצאי שבת

במוצאי יום מנוחה. המציא לעמך רוחה. שלח תשב.
לנאחה. וגם יגון ונאחה: יאתה לה צורי. לקבץ
עם מקורי. מיד גוי אכזרי. אשר ברה לי שוחה: עת דודים
העורר אל. למלט עם אשר שואל. ראות טובה בבוא גוא.
לשה פורה נחמה: קרא ישע לעם נדבה. א דגול מרבבה.
תחי תשביע הבאה. לישועה ולרוחה: בת ציון השכולה.
אשר היא תיום געולה. מהרה תחיה בעולה. באם הבנים
שמחה: מעינות אני יזובין. ופדויי יי ישובין. ומה ישע
ישאבין. ותצרה נשכחה: נחה עמה כאב רחמן. יצפצפו
עם לא אלמן. דבר יי אשר נאמן. בחקימה הבטחה:
וידידים פליטי חרץ. ננינתם יפצחו במרץ. בלי צוחה ובלי
פרץ. אין יוצאת ואין צוחה: יהי החדש הזה. כנבואת אבי
חנה וישמע בבית זה. קול ששון וקול שמחה: חזק ימלא
משאלותינו. אמיץ יעשה בקשתנו. והוא ישלח במעשה
ידינו. ברכה ותצלחה: במוצאי יום גילה. שמה נורא עליה.
שלח תשבי לעם סילה. רוח ששון ותצחה: קול צחלה
ורנה. שפתינו או תרננה. אגא יי הושיעה נא. אגא יי
הצדיקה נא.

חדש ששוכי אל נא ותביא. את אליהו הנביא: אמיץ וחזק
רפיון ידי. ברה מלאכתו וכל מעבדיו. גואלי ובור
עני ומרודי. ברה טוב הקם לעודדו. הרץ ושלח ושמח
לבבי. את אליהו הנביא: ועד והבן די ספוקי. זמן מזוני
ולחם חקי. הלב חיל גוים חיש להניקי. טובה תשבע
עוללי ויוקיי. יבא משיחי לעיר מושבי. את אליהו הנביא:
כ"ן לעם הי צורי צור להבוש. לחם לאכול ובגד ללבוש.
מציאי יתה גרא ויבוש. גיה הר יעיר בקרוב תבבוש

Original MS

סדר ברכת הלכנה

22 5

עונת: עד אימתי מצרכין עלי. עד ט"ז מיום המולד ולא ט"ז בכלל. והנהג' עיקר דחשדון ט"ו יום מע"ל להקל. אפילו הוא יותר מחזי כ"ט י"ז תשג"ג היינו עד"מ אס' הי' המולד צמ"ט ד' או ב' שעות כליל. מותר לצדך עלי' תחלת ליל ז' אע"ג שכבר עבר זמן החזי הכל'. אמנם אס' הי' לקוי הלכנה צאות חודש אינו מצדך עלי' אחר הלקוי שהוא וודאי אמלא חודש האמתי:

וען היא לבנה וועהרענד מאן דיא ברכה זאגט, מיט וואלקען בעדעקט וירד, זאגט מאן דענאך דיא ברכה ווייטער; חזין אבל אין דער שבעה דארף דיא לבנה נישט מקדש זיין, ווען אבער דיא שבעה ביי לונג לעהנטען טאג דעם מאנאטהם נישט אויס ווירד, וואס ער זיא אין דער שבעה מקדש זיין:

קודם שיקדש הלכנה יאמר מזמור זה:

בעפאר מאן דיא לבנה מקדש חזיט, זאגט מאן דיועם:
הללויה | הללו את יי מן השמים. הללויה בפרומים:
הללויה כל-מלאכיו. הללויה כל-צבאיו:
הללויה שמש וירח. הללויה כל בוכבי אור: הללויה
שמי השמים. והמים אשר | מעל השמים: יהללו
את-שם יי. כי הוא צורה ונבראו: ויעמידם לעד
לעולם: חק-נתן ולא יעבור:

דל עיניו למרום לראותה צתחלת הצרכה. ומישר רגליו ומצדך מעומד:

דאן בעטראכטעט מאן ערסט דיא לבנה ביין אנפאנג דער ברכה חונד ריכטעט זיך גלייך דיא פיסע לונאמאטען חונד זאגט טטעהענד דיועברכה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם.

אשר במאמרו ברא שחקים וכחות

פיו כל-צבאם. חק וזמן נתן להם שלא

ישנו את תפקידם: ששמו שמיים לעשות

רצון קונם. פועל אמת שפעלתו אמת.

בנה אמר שתתחדש. עטרת תפארת

יהי בך. שהב עתידים להתחדש

נמותה